

Carla Simón trasllada Alcarràs a Barcelona enmig d'un clam a l'empatia vers l'immigrant

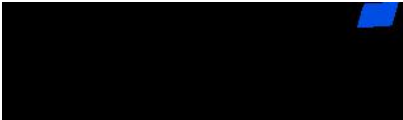
La cineasta, pregonera de la Mercè 2022, ha representat amb una petita actuació l'aclaparament i dubtes de tot nouvingut en la seva arribada a la capital catalana

La cineasta Carla Simón, durant el pregó de la Mercè 2022 | Ajuntament de Barcelona

"¿De dónde es uno? Pues de donde puede vivir". La cita, de la pel·lícula *La pell cremada* de Josep Maria Forn, ha estat pronunciada en veu alta per la pregonera de la **Mercè 2022**, la cineasta **Carla Simón**, en el Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona i s'ha convertit en el motiu que ha travessat el conjunt de la intervenció que ha obert les festes de la capital catalana. Una vegada i una altra, la batalla per la identitat i els dubtes de qui ha canviat de terra. Aquest ha estat el nucli redundant d'un pregó excessiu, en la seva accepció més lloable. Amb teatre i passí audiovisual inclosos. Un clam a l'empatia vers les persones que migren, i concretament les que migren a Barcelona, envoltat de protagonistes que han anat des d'un dels actors de la pel·lícula **Alcarràs** (Albert Bosch) implicat en la **representació d'un relat fet a mida** per a l'ocasió fins al passí d'un projecte fílmic de joves creadors que, en alguns casos, han passat per les aules d'acollida del país.

"**No totes les arribades a aquesta ciutat són tan amables com la meva**", ha reivindicat Simón, mentre assentia a primera fila la pregonera de l'any passat, Custodia Moreno. També dona arribada a la ciutat, també migrant. En el seu cas, del sud d'Espanya a una barraca barcelonina. Una migrant econòmica que es va convertir en icona activista.

Al faristol, de nou, la declaració de Simón ha esclatat com un apèndix suavitzat a la petició transparent que havia verbalitzat abans l'alcaldeessa Ada Colau. **"Una desigualtat especialment sagnant és la de la llei d'estrangeria"**, ha dit, emmirallant-se en el seu passat més explícitament antiracista. I ho ha arrodonit encoratjant l'audiència a signar una ILP ciutadana per reclamar la regularització dels migrants sense papers, i que necessita mig milió de signants a l'Estat.

La Barcelona front l'alteritat

Al seu torn, la directora de la pel·lícula preseleccionada per representar Espanya als Oscar ha anat i vingut. Dibuint ficció i recuperant-la, immediatament després, per enviar un missatge d'innegable realitat. Un recordatori dels deures pendents en matèria d'inclusió al foraster. Així, la pregonera ha tenyit una estirada d'orelles als discursos excloents amb fórmules amables. **"Penso, sobretot, en les persones per qui deixar la seva llar no és una elecció sinó una necessitat"**, ha mencionat, abans d'apuntar que "a vegades ens costa posar-nos al lloc de les persones novingudes" perquè "ens impressiona l'alteritat".

[noticiadiari]2/239774[/noticiadiari]

Dels migrants llunyans als propers. Com ella mateixa, que si bé va passar uns anys primerencs ben a prop de Barcelona, a Badalona, **es va criar fins als 17 anys a Les Planes d'Hostoles**, a la Garrotxa. Un homenatge que també ha dirigit a aquells estudiants que deixen enrere el seu poble, que afavoreixen **la despoblació rural** en pro d'un centre urbà que ho xucla tot: llums, sorolls i preus disparats. Aquella sensació del poble que se li feia "petit" davant l'ambició de l'anonimat i les aventures.

Ara, barcelonina ferma, la també directora d'*Estiu 1993* ha volgut retratar la ciutat que l'ha aclaparat culturalment, amb una picada d'ullet a institucions icòniques, grans i petites. Les mencions que brullaven des del faristol han repartit joc entre el **CCCB, la Virreina o la Filmoteca**, però entre cinemes com el **Zumzeig, Girona, Phenomena o els Verdi**.

En el repàs habitual als mals que preocupen als pregoners, en el seu moment de glòria barcelonina, Simón ha tingut espai també per a ubicar-se davant la crisi climàtica. "Ens enfadem quan ja no podem conduir pels carrers de Barcelona per on conduïem abans, però **amics, ens hem d'enfadar per acabar deixant el cotxe a casa**", ha sentenciat, després de recordar aquest estiu acabat de tancar com al més fresc de la resta de les nostres vides.

El pregó al terreny Simón

La mateixa directora de cinema s'ha ajustat la intervenció al seu terreny, en dues fases. Primer, cedint espai als joves del col·lectiu *Cinema en curs*, que ha reflectit **amb un curtmetratge les vides de molts dels migrants d'altres països**. Un curt que, en pocs minuts, ha sabut recordar com alguns d'ells han vist el mar per primera vegada a Barcelona i com a la immensa majoria d'ells els acompanya un impuls gairebé automàtic: el de trucar la família a cada moment que els recursos els ho permeten.

Un reflex, el de parlar amb els familiars que queden enrere en el viatge migratori, que també ha travessat la segona exhibició creativa. **Ha estat un guió dramatitzat, interpretat per diverses veus**. Una d'elles, la de l'actor que feia de Roger a la pel·lícula més recent de Simón, i que avui ha interpretat una mena de seqüela a petita escala. Una representació del viatge d'Alcarràs a Barcelona per part d'un jove que s'apunta a estudiar mecànica i que, desconcertat i superat, passeja entre turistes i familiars insistents que li posen quinoa al plat. Mentrestant, a l'altra banda del país, el seu pare li demana que faci fotografies als preus dels *préssics* a les fruiteries de Barcelona per, com és previsible, renegar immediatament.

I mentre el Saló de Cent s'emplenava d'aquest homenatge punxegut als maldecaps que acompanyen les diferents migracions -les privilegiades i les altres-, **Simón tancava una mena de cercle vital de retorn i pertinença a la ciutat**. Al cap i a la fi, va néixer a l'Hospital del Mar.